

Sygn. akt III AUa 499/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka (spr.) SSO del. Anna Stasiewicz-Kokotowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2016 r. w Szczecinie

sprawy K. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o przyznanie emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 kwietnia 2015 r. sygn. akt VI U 177/15

1. oddala apelację,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. na rzecz ubezpieczonego K. P. kwotę 462,90 zł (czteryście sześćdziesiąt dwa złote 90/100) tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek SSO del. Anna Stasiewicz

- Kokotowska

Sygn. akt III AUa 499/15

UZASADNIENIE

Ubezpieczony K. P. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 16 lutego 2015 r., w przedmiocie odmowy przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu podniósł, że pozwany przy ustalaniu łącznego okresu zatrudnienia ubezpieczonego nie uwzględnił okresu od dnia 2 lipca 1993 r. do dnia 31 maja 1994 r. Ubezpieczony wyjaśnił, że w tym czasie pozostawał zatrudniony przez G. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) w K. jako kierowca samochodu ciężarowego.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, wskazał również, że w wyniku przeprowadzonego postępowania ustalił, iż K. P. udowodnił łączny okres ubezpieczenia wynoszący 24 lata, 3 miesiące i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych, z czego okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach wynosił 18 lat, 5 miesięcy i 28 dni. W konsekwencji pozwany wyjaśnił, że z uwagi na nieosiągnięcie przez ubezpieczonego 60 lat oraz nieudowodnienie okresu ubezpieczenia w wymiarze co najmniej 25 lat odmówił mu prawa do emerytury.

Pismem z dnia 6 marca 2015 r. ubezpieczony K. P. wniósł odwołanie od kolejnej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 20 lutego 2015 r., w przedmiocie odmowy przyznania prawa do emerytury, wydanej na skutek zgłoszenia organowi rentowemu nowych dowodów wskazujących na okres jego zatrudnienia. W uzasadnieniu ubezpieczony przywołał analogiczną argumentację jak w piśmie z dnia 17 lutego 2015 r. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt VI U 217/15.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Postanowieniem z dnia 28 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim postanowił połączyć sprawę o sygnaturze akt VI U 217/15 do wspólnego prowadzenia i rozstrzygnięcia ze sprawą VI U 177/15 i prowadzić dalej pod sygnaturą akt VI U 177/15.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2015r. zmienił zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 16 lutego 2015 r. i 20 lutego 2015 r. w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu K. P. prawo do emerytury od dnia (...) r. poczynając.

Sąd I Instancji ustalił, że K. P., urodzony (...), z zawodu kierowca samochodów ciężarowych, posiada bezsporny ogólny okres ubezpieczenia wynoszący 24 lata, 3 miesiące i 28 dni, w tym 18 lat, 5 miesięcy i 25 dni stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Na dzień złożenia wniosku do organu rentowego o przyznanie emerytury K. P. był członkiem otwartego funduszu emerytalnego i wniósł o przekazanie środków na nim zgromadzonych, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa.

Poza bezspornym okresem ubezpieczenia wynoszącym 24 lata, 3 miesiące i 28 dni, w okresie od 2 lipca 1993 r. do 31 maja 1994 r. ubezpieczony był zatrudniony przez G. K. prowadzącego Usługi (...) jako kierowca. W tym okresie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracodawca ubezpieczonego nie zgłosił faktu zatrudnienia ubezpieczonego K. P. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a w konsekwencji również nie opłacał za niego składek na ubezpieczenie społeczne.

Do pozwanego organu rentowego w dniu 5 grudnia 2014 r. wpłynął wniosek ubezpieczonego o ustalenie uprawnień do emerytury. Decyzją z dnia 16 lutego 2015 r. organ rentowy odmówił mu prawa do świadczenia. Na skutek wniesionego przez ubezpieczonego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, w którym wnosił o uwzględnienie okresu zatrudnienia od dnia 2 lipca 1993 r. do dnia 31 maja 1994 r. organ rentowy wydał w dniu 20 lutego 2015 r. ponowną decyzję odmawiającą prawa do świadczenia emerytalnego.

Przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie czy ubezpieczony K. P. spełnia przesłanki do nabycia emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w warunkach szczególnych po ukończeniu 60 roku życia.

Bezspornym w okolicznościach niniejszej sprawy pozostawało, że łączny okres ubezpieczenia K. P. wynosił 24 lata, 3 miesiące i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych oraz że okres wykonywania przez niego pracy w szczególnych warunkach wynosił 18 lat, 5 miesięcy i 28 dni. Poza sporem pozostawało również, że ubezpieczony pozostając członkiem otwartego funduszu emerytalnego wniósł o przekazanie środków na nim zgromadzonych, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa.

Spór pomiędzy ubezpieczonym i organem rentowym dotyczył więc posiadania przez K. P. 25-letniego okresu zatrudnienia wymaganego do uzyskania prawa do emerytury. W szczególności koncentrował się na zasadności

niewuzględnienia przez pozwanego okresu składkowego od dnia 2 lipca 1993 r. do dnia 31 maja 1994 r., kiedy to, jak twierdził ubezpieczony, był on zatrudniony w firmie Usługi (...) jako kierowca. Jednocześnie pozwany podnosił, że na dzień przedmiotowych decyzji ubezpieczony nie osiągnął wymaganego wieku 60 lat.

W zakresie zgłoszonego w odwołaniu roszczenia materialnoprawnego, Sąd meriti wskazał na treść art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity opubl. w Dz. U. z 2013 roku, poz. 1140, ze zm.) – zwaną dalej ustawą emerytalną – oraz § 3 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz podniósł, że ubezpieczony wykazał spełnienie wszystkich przesłanek warunkujących przyznanie mu świadczenia emerytalnego, w tym ogólny okres ubezpieczenia w wymiarze ponad 25 lat, ponad 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach, osiągnięcie wymaganego wieku oraz złożenie wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na otwartym rachunku OFE na dochody budżetu państwa.

Na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w okresie od dnia 2 lipca 1993 r. do dnia 31 maja 1994 r. jako kierowcy w firmie (...), Sąd przeprowadził dowód z zeznań świadków, świadectwa pracy, umowy o pracę i przesłuchania ubezpieczonego.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy zauważył, że ubezpieczony przedłożył organowi rentowemu oryginał umowy o pracę z dnia 2 lipca 1993 r. oraz oryginał świadectwa pracy z dnia 31 maja 1994 r. Z treści tych dokumentów wprost wynikało, że K. P. w spornym okresie pozostawał zatrudniony przez Usługi (...). Fakt ten potwierdzili również świadkowie A. K. i G. K., którzy zeznali zgodnie, że ubezpieczony pracował w latach 90-tych dla G. K.. Potwierdzili również, że G. K. w spornym okresie prowadził działalność gospodarczą. Ponadto G. K. potwierdził autentyczność swojego podpisu na w/w dokumentach.

Ubezpieczony K. P. w trakcie przesłuchania szczegółowo wyjaśnił kwestie świadczenia pracy na rzecz G. K. w spornym okresie oraz przyczyny nawiązania i rozwiązania stosunku pracy. Potwierdził swoimi zeznaniami okoliczności wskazywane przez świadków oraz wynikające z przedłożonych dokumentów.

Wiarygodność dokumentów znajdujących się w aktach sprawy nie była kwestionowana w trakcie postępowania przez żadną ze stron, zatem również Sąd Okręgowy uznał je za miarodajne dla dokonania ustaleń w niniejszej sprawie. Sąd I instancji dał wiarę także zeznaniom świadków A. K. i G. K. jako spójnym, logicznym i znajdującym potwierdzenie w zebranych w sprawie dokumentach oraz zeznaniom ubezpieczonego, bowiem były one logiczne i zgodne z zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków, jak również znalazły odzwierciedlenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji. Organ rentowy w żaden sposób nie kwestionował powyższych dowodów.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że fakt prowadzenia działalności gospodarczej przez G. K. w okresie od dnia 10 marca 1992 r. potwierdzało zaświadczenie wydane przez Burmistrza Miasta K. z dnia 12 lutego 2015 r. W toku prowadzonego postępowania ubezpieczony wyjaśnił, że wskazane zaświadczenie, przedłożone organowi rentowemu w trakcie postępowania administracyjnego, opatrzone było błędem, wskazującym na fakt zakończenia prowadzenia działalności przez G. K. w dniu 10 marca 1992 r.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekający uznał, że ubezpieczony K. P. w okresie od 2 lipca 1993 r. do dnia 31 maja 1994 r. pozostawał w stosunku pracy, a zatem okres tych 10 miesięcy i 29 dni winien wliczać się do ogólnego okresu ubezpieczenia. Zdaniem Sądu, organ rentowy niesłusznie przyjął, że skoro w spornym okresie pracodawca ubezpieczonego nie opłacał za niego składek na ubezpieczenie społeczne, okres ten nie może zostać wliczony do stażu pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego, jeżeli dokumenty przedłożone przez ubezpieczonego i zeznania świadków, zgodne z przesłuchaniem samego ubezpieczonego, potwierdziły fakt pracy ubezpieczonego w spornym okresie, to niezgłoszenie

do ubezpieczenia społecznego pracownika i nieopłacanie za niego składek ubezpieczeniowych w tym okresie nie może stać na przeszkodzie zaliczenia tego okresu do stażu pracy ubezpieczonego.

W okolicznościach niniejszej sprawy organ rentowy powoływał się również na niespełnienie jeszcze jednej przesłanki warunkującej prawo ubezpieczonego do emerytury, tj. dotyczącej ukończenia wymaganego przepisami prawa wieku na datę wydania decyzji przez w/w organ. Sąd zważył, że poza sporem pozostawało, iż ubezpieczony urodził się w dniu (...), a zatem wiek 60 lat ukończył w trakcie niniejszego postępowania, tj. w dniu (...) r.

Sąd I instancji, uwzględniając okoliczność, że K. P. na chwilę zamknięcia rozprawy legitymował się wymaganym przez przepisy wiekiem 60 lat wyjaśnił, iż stosownie do treści art. 316 k.p.c. po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy;

w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy. Przez stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, o którym mowa w art. 316 § 1 k.p.c., rozumieć należy zarówno okoliczności faktyczne sprawy, jak i stan prawny.

Z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego nie zgodził się organ rentowy. Zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 4 pkt 5 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 184 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej przez jego niezastosowanie w sprawie, podczas gdy okresem ubezpieczenia jest wyłącznie okres opłacania składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek, o którym mowa w przepisach ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, co powinno skutkować nieuwzględnieniem spornego okresu zatrudnienia ubezpieczonego i oddaleniem odwołania;

2) naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 227 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c., polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w wyniku błędnego przyjęcia, że sporny okres zatrudnienia ubezpieczonego od lipca 1993 r. do 31 maja 1994 r. w firmie Usługi (...) podlega uwzględnieniu jako wykazany umową o pracę z dnia 2 lipca 1993 r., świadectwem pracy z dnia 31 maja 1994 r. oraz zeznaniami świadków A. K. i G. K., podczas gdy uwzględnienie przedmiotowego okresu wyklucza bezsporny fakt niezgłoszenia odwołującego do ubezpieczeń emerytalnych i rentowych z w/w tytułu i nieopłacenie składek za ten okres oraz brak wykazania uzyskania wynagrodzenia, ponadto pominięcie treści pisma Burmistrza Miasta K., z dnia 12 lutego 2015 r., potwierdzającego działalność gospodarczą G. K. do 10 marca 1992 r. oraz pominięcie, że ubezpieczony nie wskazał spornego okresu zatrudnienia we wniosku o kapitał początkowy z dnia 17 grudnia 2002 r. i wniosku o emeryturę z dnia 5 grudnia 2014 r., co skutkowało nierozpoznaniem istoty sprawy,

b) art. 316 § 1 k.p.c. przez jego zastosowanie w sprawie, podczas gdy w dacie wydania spornych decyzji ubezpieczony nie osiągnął wymaganego wieku 60 lat, warunkującego przyznanie prawa do emerytury.

Organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania, ewentualnie, uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do jej ponownego rozpoznania, a także zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelujący wskazał, że okoliczność niezgłoszenia K. P. do ubezpieczeń społecznych i nieopłacanie składek jest bezsporne w sprawie, zaś podmiot Usługi (...) nie figuruje w rejestrach ZUS jako płatnik składek i osoba prowadząca działalność gospodarczą, a tym samym jako pracodawca. Zdaniem apelującego istotnym w sprawie jest również fakt, że ubezpieczony nie wykazał, aby otrzymał wynagrodzenie za sporny okres zatrudnienia, natomiast zgodnie z tezą uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2009 r., I UZP 5/09, niewypłacone pracownikowi wynagrodzenie za pracę nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. W związku z powyższym

okres zatrudnienia ubezpieczonego w okresie od 2 lipca 1993 r. do 31 maja 1994 r. nie powinien zostać uwzględniony, natomiast odwołanie podlegało oddaleniu.

Apelujący podniósł, że Sąd Okręgowy dowolnie ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz błędnie przyjął, że sporny okres zatrudnienia ubezpieczonego podlega uwzględnieniu jako wykazany umową o pracę, świadectwem pracy oraz zeznaniami świadków. W rozpatrywanej sprawie uwzględnienie tego okresu wyklucza wskazany powyżej fakt niezgłoszenia K. P. do ubezpieczeń społecznych i nieopłacenie składek przez pracodawcę. Ponadto, Sąd pominął treść pisma Burmistrza Miasta K. z dnia 12 grudnia 2015 r., potwierdzającego działalność gospodarczą G. K. do 10 marca 1992 r. W tym zakresie apelujący wskazał, że nie można przyjąć za miarodajne kolejnego pisma Burmistrza, wskazującego na działalność gospodarczą G. K. prowadzoną od 10 marca 1992 r., bowiem ten ostatni dokument nie stanowi sprostowania poprzednio wydanego pisma, natomiast zachodząca rozbieżność nie może być wyjaśniona zeznaniami świadków i ubezpieczonego, gdyż ewidencję działalności gospodarczej i stosowne zaświadczenia prowadzi wskazany organ administracyjny.

Apelujący zwrócił również uwagę, że Sąd meriti pominął fakt niewskazania przez ubezpieczonego spornego okresu zatrudnienia zarówno we wniosku o kapitał początkowy z dnia 17 grudnia 2002 r., jak i wniosku o emeryturę z dnia 5 grudnia 2014 r., uzasadniający oddalenie odwołania.

W ocenie apelującego Sąd I instancji błędnie zastosował art. 316 § 1 k.p.c., bowiem w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do przyznania emerytury z uwagi na to, że w dacie wydania spornych decyzji ubezpieczony K. P. nie osiągnął wymaganego wieku 60 lat, warunkującego jej przyznanie.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony, podtrzymując dotychczasową argumentację, zgodził się w całości z treścią orzeczenia Sądu I instancji, wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Po uzupełnieniu materiału dowodowego przez Sąd Odwoławczy, ostatecznie słuszne okazały się istotne ustalenia Sądu I instancji oraz rozważania prawne w zakresie, w jakim uznał że ubezpieczonemu K. P. przysługuje prawo do emerytury poczynając od dnia (...) r. Sąd Apelacyjny podzielił zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie czy ubezpieczony spełnił warunki do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, a w szczególności czy wykazał przesłankę legitymowania się co najmniej 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym.

W celu ostatecznego rozstrzygnięcia powyższych wątpliwości, działając w zgodzie z art. 382 k.p.c., Sąd Apelacyjny postanowił dopuścić dowód z akt osobowych K. P.. W tym celu zwrócił się do jego obecnego pracodawcy, (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S., o wypożyczenie akt osobowych ubezpieczonego z całego okresu jego zatrudnienia.

Z akt osobowych nadesłanych przez spółkę wynika, że K. P. już wcześniej, tj. przy wypełnianiu dokumentów związanych z zatrudnieniem u nowego pracodawcy, wskazywał sporny okres zatrudnienia w firmie Usługi (...). W kwestionariuszu osobowym znajdującym się w aktach ubezpieczonego przedłożonych przez (...) Sp. z o.o. K. P. wskazał, że w okresie od 2 lipca 1993 r. do 31 maja 1994 r. pracował w zakładzie prowadzonym przez świadka, G. K.. Ponadto, we wskazanych aktach osobowych znajduje się kopia świadectwa pracy ubezpieczonego ze spornego

okresu, w związku z czym Sąd odwoławczy uznał, że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, iż K. P. w spornym okresie był zatrudniony w przedsiębiorstwie Usługi (...).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wyrok Sądu Okręgowego odpowiada prawu, gdyż ubezpieczony faktycznie spełnił wszystkie przesłanki, niezbędne do uzyskania prawa emerytalnego w obniżonym wieku emerytalnym. Zważywszy na granice

i kierunek apelacji, należy wskazać, że rozpoznający sprawę Sąd Okręgowy, przyznając ubezpieczonemu prawo emerytalne, nie naruszył tak norm prawa materialnego (co jest brane pod uwagę, niezależnie od zarzutu), jak i zasad postępowania, które uzasadniałyby uwzględnienie wniosków apelacji.

Sąd Okręgowy słusznie stwierdził, że jeżeli przedłożone dokumenty, zeznania świadków oraz samego ubezpieczonego potwierdziły fakt świadczenia przez niego pracy w spornym okresie w firmie Usługi (...), to niezgłoszenie do ubezpieczenia społecznego i nieopłacanie za niego składek ubezpieczeniowych przez pracodawcę w tym okresie nie może być przyczyną niezaliczenia tego spornego okresu do stażu pracy ubezpieczonego (wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2007 r., II UK 185/06, OSNP 2008/9-10/143).

Odnosząc się do zarzutu dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego podkreślić należy, że chcąc kwestionować prawidłowość ustaleń sądu co do stanu faktycznego należy każdorazowo wykazać, iż miało miejsce uchybienie zasadom logicznego myślenia lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko one mogą stanowić o naruszeniu zasad wskazanych w art. 233 k.p.c. Zdaniem Sądu Odwoławczego apelacja nie zawierała żadnych argumentów, które mogłyby potwierdzić istnienie uchybień, podważających prawidłowe ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji. Podkreślić w tym miejscu należy, że subiektywne przekonanie strony o odmiennej ocenie poszczególnych środków dowodowych, nie może być podstawą kwestionowania swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd. W niniejszej sprawie ocena materiału dowodowego dokonana została przez Sąd Okręgowy na podstawie obowiązujących przepisów prawa oraz po przeprowadzeniu, w sposób prawidłowy, postępowania dowodowego. Zebrany w sprawie materiał został rozważony w sposób wszechstronny, ale nie dowolny. Sąd Apelacyjny, widząc potrzebę wyjaśnienia okoliczności dalej wzbudzających wątpliwość, postanowił dopuścić dowód z dokumentów – akt pracowniczych ubezpieczonego, których treść potwierdziła jedynie wcześniejsze prawidłowe ustalenia poczynione przez Sąd I instancji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy – wbrew zarzutom apelującego – w sposób prawidłowy zastosował przepis art. 316 § 1 k.p.c., bowiem rozstrzygnięcie

w sprawie wydał w oparciu o stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, zaś w chwili zamknięcia rozprawy ubezpieczony bezspornie spełniał wszystkie wymogi ustawowe, konieczne do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym. Fakt, iż jedna z przesłanek (osiągnięcie wymaganego wieku – 60 lat) ziściła się w toku postępowania, nie ma znaczenia w sprawie, gdyż od momentu wszczęcia postępowania okoliczności faktyczne dotyczące przedmiotu sprawy mogą się zmieniać (K. Piasecki (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Komentarz. Art. 1–366, wyd. 7, Warszawa 2016).

Mając na uwadze treść art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej i powołane wyżej regulacje należy wskazać, że ubezpieczony udowodnił wykonywanie pracy w szczególnych warunkach w wymiarze co najmniej 15 lat, osiągnął wymagany wiek powszechny, złożył wniosek o przekazanie środków z OFE na dochody budżetu państwa, a nadto w toku sprawy udowodnił łączny okres zatrudnienia wynoszący co najmniej 25 lat, zatem spełnił wszystkie przesłanki, od których uzależnione jest przyznanie prawa do emerytury.

Tak argumentując Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a wniesiona od niego apelacja jest niezasadna, co skutkowało jej oddaleniem, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z wnioskiem i spisem kosztów pełnomocnika ubezpieczonego, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania (art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.).

SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek SSO del. Anna Stasiewicz

- Kokotowska